

Рис. 2.7. Слънчевият диск в момента на максималната си фаза над Атина по време на затъмнението от 431 г. пр.н.е. Открита е голяма част от Слънцето. Не са се виждали никакви звезди и планети. Изчисленията са направени с програмата Turbo-Sky.

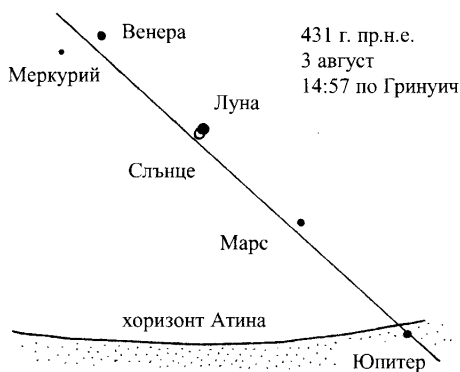

Рис. 2.8. Разположението на планетите по време на затъмнението от 431 г. пр.н.е. Венера и Марс са близо до Слънцето и заради видимо открития слънчев диск най-вероятно не са се виждали. А Меркурий всъщност е твърде мъждива планета. Юпитер е бил под хоризонта. Сатурн се е намирал далеч на юг и както правилно отбелязва Гинзел, видимостта му е била „твърде съмнителна“. Изчисленията са направени с програмата Turbo-Sky.

затъмнение, е направил пресилен компромис с решението за 431 г. пр.н.е. и лукаво е превърнал частичното затъмнение в пълно – за да съответства на описаното от Тукидид и да не внася неприятен дисонанс в постройката на Скалигеровата хронология, която се е изграждала именно тогава. Кеплер е поддържал постоянни контакти със Скалигер, те са си кореспондирали.

Поради изброените обстоятелства астрономите и хронолозите почват да преизчисляват фазата на затъмнението от 431 г. пр.н.е. Правят различни емпирични поправки в уравненията за движението на Луната, за да приблизят колкото е възможно фазата на затъмнението до 12 бала – до онова, което е наблюдавано от град Атина и околностите му. Ще посочим някои от най-известните астрономи, занимавали се с „проблема на триадата на Тукидид“. Те са Petavius, Zech, Struyck, Kepler, Riccioli, Hofman, Ginzell, Johnson, Lynn, Stockwel, Seyfarth.

Според Петавиус фазата на затъмнението в Атина е равна на 10"25 [1337], с. 792. Според Стройк – на 11", според Цех – на 10"38, според Хофман – на 10"72, според Хейс – само на 7"9 (!) [1154], с. 176–177. Гинзел се е занимавал особено подробно с